

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, Χαίρε θεία και μανναδόχε στάμνε (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, Χαίρε θεία και μανναδόχε στάμνε [1]

Με μεγάλη ευφροσύνη και χαρά εορτάζουμε το γεγονός της Κοιμήσεως της Παναγίας Μητρός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, της εξόδου της από τον μάταιο τούτο κόσμο και την μετάστασή της στον ουρανό, στην αιώνια δόξα και βασιλεία.

Στο ιστορικό χωριό της Γεσθημανής ήταν ο τελευταίος γαλήνιος και ήρεμος λιμένας της επίγειας ζωής της Παρθένου Μαρίας. Μιας ζωής, η οποία υπήρξε σύνθεσις χαράς και πόνου, συνδυασμός γαλήνης και τρικυμίας, όπως είναι και κάθε ανθρώπινη ζωή. Μιας ζωής, η οποία άρχισε από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας, προχωρά στον Γολγοθά και καταλήγει στη Γεσθημανή, στο χωριό της αγωνίας και του πόνου του Υιού και Θεού [2].

Το σώμα της Υπεραγίας Θεοτόκου αν και νεκρώθηκε δεν υπέστη καμία φθορά σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Όπως αδιάφθορη υπήρξε η κύηση του Ιησού, αδιάφθορη υπήρξε και η κοίμηση της Θεοτόκου. Πώς, όμως, μπορεί να γίνει αυτό

θα ερωτάται κανείς; Κανένας ανθρώπινος λόγος δεν μπορεί να δώσει απάντηση στο ερώτημα γιατί το μυστήριο του θανάτου της υπερβαίνει πάσαν έννοια. Αδύνατο είναι λόγος ανθρώπου να ερμηνεύσει το γεγονός της Μεταστάσεως Της χωρίς την ζωντανή και φλογερή πίστη. Το σώμα Της δεν μπορούσε να το κρατήσει ο τάφος.

Με θαυμαστό τρόπο, «θεαρχίω νεύματι» κατά την ιερά παράδοση της Εκκλησίας μας, μαζεύτηκαν όλοι οι «αυτόπται του Λόγου και υπηρέται» [3] από τα πέρατα της οικουμένης και συγκεντρώθηκαν στη Ναζαρέτ για να παραστούν κατά την έξοδο της Μητέρας του Θεού από τον κόσμο αυτό, στο τελευταίο μυστήριο της ζωής της, την ένδοξό Της Κοίμηση.

Θέλω όλοι σας να καταλάβετε, γιατί ο θάνατος της Υπεραγίας Θεοτόκου και Παρθένου Μαρίας λέγεται Κοίμησή της. Ο μέγας απόστολος Ιωάννης ο Θεολόγος στο 20ο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως μιλάει για τον πρώτο και το δεύτερο θάνατο. Ο πρώτος μόνο θάνατος, ο οποίος είναι αναπόφευκτος για όλους τους ανθρώπους, περιμένει και τους αγίους και τους δικαίους. Αλλά ο δεύτερος, ο φοβερός και αιώνιος θάνατος, περιμένει τους μεγάλους και αμετανόητους αμαρτωλούς, οι οποίοι αρνήθηκαν την αγάπη και την δικαιοσύνη του Θεού και είναι καταδικασμένοι να βρίσκονται αιωνίως σε κοινωνία με το διάβολο και τους αγγέλους του, μας λέει ο Άγιος Λουκάς Κριμαίας [4]. Δεν είναι θάνατος, όχι, ετούτος, ωσάν εκείνος ο τύραννος του γένους μας, ο υιός της κατάρας και πατήρ

φθοράς, οπού εις το σκοτεινόν του βασίλειον κρατεί αιχμάλωτον του Αδάμ την κληρονομίαν. Αυτός είναι η ένας γλυκύς ύπνος, με τον οποίον θέλησε η πάναγνος Δέσποινα ωσάν να αναπαυθή ολίγον εις το πέρας της επικήρου ταύτης ζωής, διά να αρχίση την οδόν εκείνης της ακηράτου· η μία θαυμαστή έκστασις θείου έρωτος, εις την οποίαν, η μεν μακαριωτάτη εκείνη ψυχή σπεύδουσα το ογληγορώτερον να φθάση προς τον ηγαπημένον θείον Υιόν, άφησε δι' ολίγον το ομοδίαιτον σώμα· και τούτο ομοίως αιρόμενον υπό χερουβικού άρματος ηκολούθησε τον αυτόν δρόμον και ανέβη δεδοξασμένον εις ουρανούς» λέει σε λόγο του στην εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο Ηλίας Μηνιάτης.

Με την Κοίμηση της Θεοτόκου ανασταίνεται η ζωή και εδραιώνεται στην καρδιά των ανθρώπων η ελπίδα της αδιάλειπτης της προστασίας προς τον κάθε ένα. Δεν εγκατέλειψε τον κόσμο με το θάνατό της, σύμφωνα και με το Απολυτίκιο της εορτής «εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε »[5].

Η Παναγία είναι το ευμενές παραμύθιον των ανθρώπων, είναι η μεσίτρια και οδηγός του ανθρώπου προς τον Χριστό, είναι η πρέσβειρα του καθενός μας προς τον Υιό και Θεό της για τη σωτηρία μας. Ζει και υπάρχει στον ουρανό, αφού στη γη έζησε με ουράνια νοήματα και υπήρξε έμψυχος ουρανός [6].

Μέγα θαύμα εορτάζει σήμερα η οικουμένη. Ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης σε εγκώμιό του προς τη σημερινή ημέρα αναφέρει: «Φρίττει το πνεύμα μου, ω Παρθένε, καθώς βάζω στο μυαλό μου το μεγαλείο της μεταστάσεώς σου. Μένει έκπληκτος ο νούς μου, καθώς αναλογίζομαι το θαύμα της κοιμήσεώς σου. Δένεται η γλώσσα μου, καθώς πάει να διηγηθή το μυστήριο της παλινζωΐας σου. Διότι ποιος είναι εκείνος που θα μπορούσε επάξια «να κάνη γνωστούς όλους τους

ύμνους σου » [7] ή «να εξιστορήση όλα τα θαυμάσιά σου » [8]; Ποιος νούς υψηγόρος θα ρητορεύση, ποια γλώσσα μεγαλόστομη θα ομιλήση, θα εξαγγείλη και θα παραστήση τα κατά σε, θα αποδώση τα λόγια σου ή θα σταθή αντάξια των δικών σου θαυμασίων, τελετών, πανηγύρεων, εορτών, διηγήσεων, εγκωμίων; Γι' αυτό και επί του παρόντος μυστηρίου η γλώσσα μας αποδεικνύεται αδύνατη, άτονη, αποτυχημένη, αποδοκιμασμένη » [9].

Σήμερα η Παναγιά αρχίζει τη δεύτερη ύπαρξή της, που της χάρισε Εκείνος που της έδωσε και την προηγούμενη ύπαρξη, και που η προηγούμενη αθάνατη ύπαρξή του δεν είχε χρονική αρχή, αν και είχε τον Πατέρα σαν αιτία της θείας του ύπαρξης, τονίζει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός [10].

Η σημερινή εορτή θεωρείται ως δεύτερο Πάσχα γιατί η Θεοτόκος είναι το πρώτο πρόσωπο που ανέρχεται στη βασιλεία του Θεού. Εορτάζουμε το προβάδισμα ενός ανθρώπου στην ουράνιο βασιλεία. Είναι ένα Πάσχα που έρχεται να μας δώσει την εγγύηση, ότι ένας άνθρωπος πέρασε το χώρο που δεν θα μπορούσε ποτέ ανθρώπινη φύσις να τον περάσει.

Ας παρακαλέσουμε την Παναγία μας να δέεται προς τον Υιό και Θεό της για τη σωτηρία των ψυχών μας, να ενισχύει το ορθόδοξο γένος που δεινώς δοκιμάζεται πολυτρόπως και να μας δίδει υπομονή και ελπίδα στα δεινά της επίγειας ζωής μας.

Υπεραγία Θεοτόκε σκέπε, φρούρει, φύλαττε τους δούλους σου! Αμήν.

Παραπομπές:

- 1. Τροπάριο η' ωδής του Μεγάλου Παρακλητικού Κανόνος της Υπεραγίας Θεοτόκου.**
- 2. Ιακώβου Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων, «Φωτεινά διαβήματα» - Εκ της πνευματικής παρακαταθήκης του Μακαριστού Μητροπολίτου Ικονίου Ιακώβου, Εκδόσεις «Το Παλίμψηστον», Ιούλιος 2015, Θεσσαλονίκη, σελ.201-205.**
- 3. Στιχηρό Ιδιόμελο της Λιτής της εορτής: Έπρεπε τοις αυτόπταις του Λόγου και υπηρέταις, και της κατά σάρκα Μητρός αυτού, την Κοίμησιν εποπτεύσαι, τελευταίον ούσαν επ' αυτή μυστήριον, ίνα μη μόνον την από γης του Σωτήρος ανάβασιν θεάσωνται, αλλά και της Τεκούσης αυτόν τη μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, την Σιών κατελάβανον, και προς ουρανόν επειγομένην, προέπεμπον την ανωτέραν των Χερουβίμ, ην και ημείς, συν αυτοίς προσκυνούμεν, ως**

πρεσβεύουσαν υπέρ των ψυχών ημών».

4. Άγιος Λουκάς Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας, Λόγοι και Ομιλίες, Τόμος Γ΄, εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη».

5. Απολυτίκιο της εορτής: «Εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας, εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης προς την ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα της ζωής, και ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τας ψυχάς ημών».

6. Νικολάου, Μητροπολίτου Φθιώτιδος, «Θεομητορικά Νεύματα», εκδόσεις Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

7. Ψαλμός 105, 2.

8. Ψαλμός 74,1.

9. Αγίου Θεοδώρου Στουδίτου, Εγκώμιο στην Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, P.G. 99, 720-729.

10. Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, «Η Θεοτόκος - Τέσσερις Θεομητορικές ομιλίες», εκδόσεις Αποστολική Διακονία, 1970.